

forstaa „Restaurationstidende“. Thi med det store Kendskab, kan jeg godt sige, jeg har til Restauratørfaget, er der intet, som Københavns Restauratører er mere kede af, end naar der er for mange Væddeløb og Friluftsforystelser i Skoven, idet deres Kunder derved drages bort fra deres Forretninger i Byen — saa det er vistnok en lidt forhastet Glæde, „Restaurationstidende“ her har lagt for Dagen.

Da det foreliggende Lovforslag vil blive henvist til Udvalg, vil jeg, idet jeg i det store og hele kan anbefale Lovforslaget, i øvrigt indskrænke mig til at ønske, at det maa blive underkastet en velvillig Behandling i Udvalget.

Gunnar Fog-Petersen: Heller ikke jeg kan erkende, at det er lykkedes den højtærede Minister i dette Lovforslag at sætte de rette Grænser for Helligdagens Fred og for, hvad Borgerne maa foretage sig paa disse Dage. Efter mit Skøn er der to Hensyn at tage ved en saadan Lov. Det ene er, at Folkekirkens Gudstjeneste ikke forstyrres, det andet er at komme Hviledagen i Hu. Jeg kan slutte mig til, hvad den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti (Peder Hedebøl) udtalte om, at der bør sikres de Borgere, som ikke kan benytte Søndagen til Hviledag, en Hviledag paa andre Tider. Naar disse to Hensyn er taget: Hensynet til Folkekirkens Gudstjeneste og Hensynet til Hviledagen, er jeg i øvrigt Tilhænger af, at man fra Lovgivningens Side blander sig saa lidt som muligt i, hvad Borgerne vil foretage sig om Søndagen; jeg er Tilhænger af, at man her giver den størst mulige Frihed under den enkeltes og under Samfundets almindelige Ansvar. Dette synes jeg imidlertid ikke er lykkedes for den højtærede Justitsminister, jeg synes, at der i Lovforslaget baade her og der findes Indgreb, som er ganske overflødige for de to Formaal, som jeg har nævnt, og jeg vil slet ikke kunne gaa ind paa den Betragtning, at man fra Lovgivningsmagtens Side skulde kunne opstille moralske Krav og opnaa moralske Garantier ved at faa saadanne Krav fyldestgjort gennem en Lov som denne. Det beror paa en fuldstændig Misforstaaelse hos den højtærede Regering og den højtærede Rigsdag, hvis man tror at kunne opnaa noget moralsk værdifuldt og blivende ad den Vej. Naar f. Eks. den sidste ærede Taler med meget Eftertryk sagde, at den Spillelidenskab, som vi har set her i Landet i de senere Aar og for øvrigt ogsaa andre Steder i Verden, ikke var af det gode, saa kan der

sikkert let opnaas Enighed derom. Men jeg forstaaar paa den anden Side ikke Formaalet med i denne Forbindelse at ville fremhæve en saadan Almindelighed, da det dog ikke er Hensigten ved Lov at foreslaa Børsen lukket, alt Totalisatorspil forbudt og Statens eget Lotteri afskaffet, og naar det ikke er Hensigten, har den Slags Udtalelser jo ikke saa forfærdelig megen Betydning og navnlig ikke moralsk Indhold. Jeg mener, at der, naar de omtalte to Hensyn er taget, bør være den størst mulige Frihed ogsaa til enhver ordentlig og sømmelig Forystelse og Adspredelse. Efter min Opfattelse er Adspredelser og Forystelser Livsbetingelser, ikke for ethvert Menneske, men for alle Folk. Alle Folk hele Historien igennem, saa langt tilbage som man har Oplysninger og den Dag i Dag, lægger i deres Livsytringer, deres Maade at leve paa, saa megen Vægt derpaa, at en virkelig Erkendelse af Forholdene maa føre til det Resultat, at det for Folkene er en Livsbetingelse, fordi det er en Maade, hvorpaa de ytrer deres naturlige Liv — det gælder ikke for det enkelte Menneske, der kan være stor Forskel mellem de forskellige Individuers Krav og Trang og Anlæg i saa Henseende —, og det vilde være ganske urimeligt fra Lovgivningsmagtens Side at lægge Hindringer i Vejen for en fri, ordentlig og sømmelig Udfoldelse af denne naturlige Trang hos Befolkningen. Det samme gælder med Hensyn til Idræt, Sport og Sportskampe af forskellig Art; ogsaa paa dette Omraade bør Befolkningen have den størst mulige Frihed til at røre sig, naar sømmelige Hensyn tages, og jeg kan derfor — for at nævne et enkelt konkret Punkt i Lovforslaget — ikke forstaa Ministerens Begrundelse, naar han siger, at Idrætsøvelser, der tilsigter Uddannelse til Fædrelandets Forsvar, skal stilles anderledes end andre. Hvis man i Stedet for „tilsigter“ satte „forbereder“ eller „tilvejebringer“, vilde det gælde enhver sund Idrætsøvelse, idet enhver saadan kan fremme Uddannelsen til Fædrelandets Forsvar; men naar man anvender Ordet „tilsigter“, er det altsaa den Etikette, der gives Øvelsen, som man vil lade være afgørende og betinge en Fortrinsstilling; dette synes ganske urimeligt og vil neppe kunne begrundes.

Jeg vil haabe, at det i det kommende Udvalg skal lykkes at omarbejde og ændre dette Lovforslag saaledes, at der tages de to Hensyn: skyldigt Hensyn til Folkekirkens Gudstjeneste og størst muligt Hensyn til, at alle Borgere faar en Hviledag, og at man i øvrigt fra Lovgivnings-